

Forhaand selv erkender, at den har opgivet Venstres Skatteprincipper, fremsætter Skattelovforslag, som i Virkeligheden ere Forligsforslag. Jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Finansminister vil kunne tænke sig Ordningen af den politiske Situation, som han har bragt os ind i, staaende overfor et Højreparti, som tilbyder 6 Mill. Kr. i indirekte Skatter, og et andet Højreparti, som gør et Tilbud, der sammenholdt med Regeringens Erklæringer — de Erklæringer, hvorved, tør jeg sige, Regeringen paa sin politiske Ære er forpligtet — ikke kan betyde mere end 6 Mill. Kr. i Blanding af direkte og indirekte Skatter, og samtidig staaende her med et Folketing, som har bevilget ham 11 Millioner Kroner. Jeg ved ikke, hvorledes den højtærede Finansminister er i Stand til at tænke sig denne Situation ført ud til en Kamp overfor Landstinget, hvor Folketinget skulde staa som det Ting, der forlangte flere Skatter, end der efter alt, hvad der foreligger her, er nødvendigt. Jeg tror, den højtærede Minister havde gjort klogere og rigtigere i at fremsætte Lovforslag af den Art, at de vare i Stand til at bære en Kamp. Hvis den højtærede Minister havde fremsat Lovforslag af en saadan Art til at ordne vore Finansforhold, kunde han ogsaa med Virkning true med noget, der ikke var Fredsopløsning. Men nu ere vi altsaa paa Vejen til Fællesudvalget, hvor disse Tilbud staa overfor hinanden, og hvor Finansministeren skal udvikle al sin Kunst for at rede det Spind, han selv har spundet. Vi ville faa at se, hvorledes disse Forhandlinger føres, hvilke Resultater der kommer deraf, og naar Resultaterne foreligge, er det vor Tid til at tage Standpunkt dertil. Vejen til Fællesudvalget ønske vi hverken at medvirke eller modvirke til og skulle derfor, naar Lovforslaget kommer til Afstemning, afholde os fra at stemme.

Schovelin: De foregaaende ærede Talerere have betonet, at vi nu staa overfor den Situation, hvor man fra alle Sider, i hvert Fald fra nogle Sider, kun higer efter at komme til det sidste afgørende Stadium, nemlig Fællesudvalget. Jeg vil udtale min Beklagelse over, at der i Virkeligheden oppe i det andet høje Ting ikke har fundet nogen Realitetsbehandling Sted af Sagen mellem Regeringen og Regeringspartiet paa den ene Side og den konservative Majoritet i Landstinget paa den anden Side. Det forekommer mig dog ikke at være Grundlovens Mening, at naar

en Sag er af den store Betydning som denne, skal man, om jeg saa maa sige, springe alle Grundlovens Stadier over og styrte sig lige lukt i Fællesudvalget. Formelt kan det ikke ske, men det burde efter min Mening heller ikke reelt kunne ske. Det er dog med nogen Grund, at Grundloven har lavet alle disse Trin, for at der kan blive Mulighed, ogsaa paa de tidligere, for Overensstemmelse mellem de to Ting. Det forekommer mig, at det kunde netop i en Sag som denne have uheldige Følger, at Regeringen respektive Regeringspartiet har stillet sig saa fuldkommen afvisende overfor Deltagelse i Forhandlingerne, navnlig om det her foreliggende Lovforslag, som man har. Derigennem ere vi gaaede Glip ogsaa ved denne Behandling i Folketinget af en værdifuld Vejledning om, hvorledes Regeringen egentlig staa overfor dette eller hint Spørgsmaal eller den Vrimmel af Spørgsmaal, som knytter sig til denne store Sag, og derigennem lægges et uforholdsmæssigt stort Arbejde paa Fællesudvalgets Skuldre. Dette skulde egentlig ifølge Grundlovens Tanke kunne indskrænke sig til at gøre Indstilling om Uoverensstemmelserne, og det er da Grundlovens Tanke, at Uoverensstemmelserne forinden skulde være bragte ned til det mindst mulige. Nu er det saaledes, at der i Virkeligheden er en Række store, væsentlige, ja, afgørende principielle Forskelligheder over hele Linién, og dette synes mig i hvert Fald at vanskeliggøre Muligheden for, at denne Sag hurtigt føres lykkeligt i Havn.

Det vilde være fristende at følge den ærede sidste Taler (Rode) i hans Betragtninger over, hvor meget det overhovedet var nødvendigt at tilvejebringe ved nye Skattepaalæg. Jeg tillod mig ved tredje Behandling her i Folketinget at antyde, at efter min Mening viste den fremadskridende Behandling af Finanslovsforslaget og i det hele taget de forskellige Sager paa Rigsdagen paa den ene Side og en simpel Iagttagelse af Forretningslivet paa den anden Side, at man maatte kunne paaregne at kunne slippe igennem med et betydeligt mindre Beløb, end Regeringen oprindeligt — altsaa i Oktober Maaned — havde forudsat. Det har sin store Betydning, at den ærede 9de kongevalgte Landstingsmand, den bekendte Nationaløkonom (Falbe-Hansen), om end forsigtigt og andtydningsvis, har udtalt sig ganske i samme Retning. Jeg er af den Tro, at den ærede Landstingsmand nu er tilbøjelig til gennemgaaende at være noget for optimistisk